Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 17. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 24-го СІЧНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 24, 1979 No. 17. VOL. LXXXVI.

ПРОГОЛОШЕННЯМ „ДНІВ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ" ГУБЕРНАТОРАМИ СТЕЙТІВ І ПОСАДНИКАМИ МІСТ, УКРАЇНСЬКИМИ ПРАПОРАМИ НА РАТУШАХ І КАПІТОЛЯХ ТА ВІДПОВІДНИМИ ІМПРЕЗАМИ ВІДЗНАЧЕНО РОКОВИНИ 22-ГО СІЧНЯ

БОГОСЛУЖБАМИ І ВЕЛИКОЮ АКАДЕМІЄЮ ВІДЗНАЧЕНО У НЮ ЙОРКУ СВЯТО НЕЗАЛЕЖНОСТИ І СОБОРНОСТИ

Ню Йорк, Н.Й. (В. Л-ць). — Українська громада Великого Ню Йорку відзначила роковини проголошення Української Незалежности і Соборности молитвами, торжественними Богослужбами в українських церквах, які правились в намірені українського народу з участю численної громади і представництв з організаційними прапорами, зокрема молодечих організацій та традиційною вже тут великою святочною Академією, що її зорганізував Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА під головуванням інж. Євгена Івашкова.

Два дні раніше, тобто у п'ятницю, 19-го січня ц.р., численні представники української зорганізованої громади взяли участь у церемонії підписання посадником Едвардом Качем проклямації „Дня Незалежности" у міській ратуші. Таку ж проклямацію підписав і надіслав на адресу УККА губернатор нюйоркського стейту Гю Кері.

У неділю по полудні кількасот українців, не зважаючи на погану погоду, зібрались у великій залі Фешен Інституту для вшанування Державних Актів — 61-річчя Української Незалежности і 60-річчя Соборности.

Академію розпочато американським національним гимном, що його відіграв на фортепіяні Христофор Маджор, піяніст Корпорації „Українська Опера," члени якої опісля виступили у великій мистецькій програмі. Після формального відкриття свята головою КОУАО інж. Є. Івашковим і відчитанням проклямації посадника Кача і губернатора Кері Андрієм Прятькою, дуже змістовне і будуюче святочне слово виголосив молодий адвокат і студентський діяч Ігор Раковський, мол., який вже на самому початку заявив, що його ціллю не є з'ясовувати події з-перед 60-ти роковів а радше, вказуючи на ці Державні Акти, пригадати, зокрема молодшому українському поколінню, де лежить прихована сила українського народу і де слід черпати енергію для продовження українського визвольною бою, який для України ще не закінчений. Характеризуючи коротко етапи Українських Визвольних Змагань і переходи від I до IV Універсалів, прелеґент ствердив, що ці Державні Акти, зокрема IV Універсал і Акт Соборности, зобов'язують також наше покоління і покоління, яке прийде по нас, аж до часу поки Україна не здобуде волі й незалежности. Доповідач, вказуючи на нашу зрічничкованість, зокрема в українському політичному світі, висловився позитивно про тих українських молодих активістів, які не зважаючи на обставини, активно включаються у зорганізоване українське життя та в оборонні акції для

(Закінчення на стор. 4)

Не зважаючи на погану погоду в кінці минулого тижня та комунікаційні труднощі, на маштах ратушів багатьох американських міст минулого понеділка, 22-го січня ц.р., гордо повідвали синьо-жовті українські державні прапори побіч зоряних американських, пригадуючи усім людям української крови і нашим співгромадянам про світлі Січневі Акти, Акти Самостійности і Соборности, якими 61 років тому український народ самовизначився та своєю волею, словом і ділом, а головно завзятою боротьбою здійснив своє невід'ємне право бути господарем своєї землі у своїй Самостійній Соборній Українській Державі.

Численні громади в ЗСА відзначили Роковини 22-го січня у неділю, 21-го інші відзначатимуть в кінці наступного тижня, 27-28-го січня. Друкуємо одержані вже повідомлення.

Світлив А. Малан

В часі підписання і проголошення проклямації „Українського Дня" у Ню Йорку асистентом посадника Едварда Кача Гербертом Рікменом. У першому ряді сидять (зліва): о. Сабастіян Шевчук, адв. Роман Гуглевич, о. прот. В. Базилевський, адв. Юрій Волинець, асистент посадника Герберт Рікмен, о. монс. Еміль Монастирський, адміністративний директор УККА мгр Іван Базарко. Стоїть перший зліва головний предсідник УНС д-р Іван О. Флис.

Д-Р МАРТІН АБЕНД НАГОЛОШУЄ СТРЕМЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ДО ВОЛІ Й НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Ню Йорк. — Д-р Мартін Абенд, відомий політичний коментатор телевізійної станції WNEW (канал ч. 5) в Ню Йорку, відмітив 61-річчя проголошення незалежности України спеціяльним коментарем у суботу, 20-го січня ц. р., під час вечірньої передачі новинок, в якому вказав на „невгасаючий дух (українського народу) до волі й незалежности" та закликав американський нарід дати „повну підтримку" цьому духові.

Коментар д-ра Абенда попередила кореспондентка Доріс МекМіллен, стверджуючи, що 22-го січня цього року сповниться 61 рік від часу проголошення незалежности України. „Незалежна Українська Республіка існувала три і пів року перед тим, як її здушили війська російського комунізму," — сказала Д. МекМіллен, представляючи д-ра Абенда.

Внизу поміщуємо коментар д-ра Абенда в англійському оригіналі і в перекладі на українську мову:

Why the Moscow Communists crushed the Ukrainian Republic and why they keep it crushed can easily be understood by glancing at the map. Ukraine in area is over 200,000 square miles, in population it is over 40 million, in resources it is not only the richest in all of the Soviet Union, but one of the richest in all of Europe. And in location it is very strategically placed, perhaps the most strategically placed republic of the Soviet Union. But it has something that the Moscow Communists fear particularly and that cannot be seen on the map — and that is its spirit. It seems to be indomitable, it seems to be inextinguishable — the Ukrainian spirit to freedom and independence. And it was put by one of its greatest literary writers, a man who had suffered very much under communism in the Soviet Union, who wrote: "A nation is something much deeper than language, territory or economy; it is something that transcends all of these." This is writeen by Valentyn Moroz, a man who in effect embodies the whole spirit of the Ukrainian people and their will to independence. How have Moscow Communists responded to the Ukrainian will to independence? Don't you know? By genocide, by the extermination of millions upon millions and presently by ethnocide, by the piecemeal extermination of the Church, the intellectuals, of the language, and of everything that seems to be Ukrainian, that seems to go towards independence. But in all this the Moscow Communists have failed and will fail. What the Ukrainians need most of all is the understanding of the American people and their wholehearted support.

„Чому московські комуністи здушили Українську Республіку і чому вони держать її здушеною, можна легко зрозуміти, глянувши на мапу. Територія України має поверх 200,000 кв. миль і понад 40 мільйонів населення. У природних багатствах — вона не тільки найбагатша в цілому Совєтському Союзі, але й одна з найбагатших в Европі. Її положення є дуже стратегічне, вона є, можливо, найбільш стратегічно положеною республікою Совєтського Союзу. Але вона має щось, чого московські комуністи особливо побоюються і чого не можна доглянути на мапі. А це є український дух до волі і незалежности, який, як виглядає, є неприборканий і невгасаючий. Його зхарактеризував один із найбільших письменників, який сам багато терпів і терпить під комунізмом у Совєтському Союзі і який сказав: „Нація є щось більше і глибше як мова, територія чи економіка, це є щось, що перевищує все це". Це писав Валентин Мороз, людина, яка є повним втіленням духа українського народу і його стремління до української незалежности. Як зарегували московські комуністи на українські змагання за незалежність? Чи ви не знаєте? Ґеноцидом, ліквідацією мільйонів і мільйонів, сучасним етноцидом, шляхом постепенної ліквідації церкви, інтелектуалістів, мови і всього, що виглядає українським, що виглядає спрямованим до самостійности.

Але в цьому всьому московські комуністи не осягнули бажаних успіхів і напевно не зможуть їх осягнути.

Чого найбільше потребують українці — це зрозуміння (їх справи) серед американців та їхньої повної підтримки.

Листи у справі коментаря д-ра Абенда слід висилати на адресу: Channel 5 WNEW-TV, 205 East 67th Street, New York, N.Y. 10021.

Святкування в Українському Інституті Америки

Ню Йорк. (В.К.). — В понеділок, 22 січня ц.р. Український Конгресовий Комітет Америки влаштував прийняття з нагоди Свята Державности і Соборности, в якому взяло участь понад 70 осіб, в тому численні запрошені чужинецькі гості.

Прийняття відбулося в Українському Інституті Америки в Ню Йорку, о год. 6-ій вечора. Заки розпочалася офіційна частина, гості мали змогу оглянути цікаву виставку документів, що відносяться до української деравности 1917-1920 років та перших років після втрати державности (до 1924 року). Виставку зорганізував із своїх власних фондів проф. В. Трембіцький, збирач усіх державних документів, які відносяться до цього періоду. Крім фотокопій афіш універсалів, які появилися на вулицях Києва в 1917-1918 роках, карт, поштових значків і грошей України, гості могли оглянути декілька фотокопій українських звичайних, консулярних, а також дипломатичних паспортів, якими користувалися українські дипломати в країнах Европи. Між документами були теж фотокопії різних документів і конверт української консулярної служби 1918-1924 років.

Офіційну частину прийняття відкрив, в імені Українського Конгресового Комітету Америки д-р Аскольд Лозинський, заступник президента УККА від імені Центральних Молодечих і Виховних Організацій. Привітавши гостей, він коротко з'ясував суть святкувань, якими українська громада Ню Йорку відзначає 61-річчя проголошення самостійности України і 60-ліття її Соборности. Ці акти, сказав він, принесли для українського народу надію на кращу долю, без поневолення, експлуатації і національних переслідувань. Хоча українська держава впала вкоротці під ударами совєтської Росії, ідея державности і єдности нації не зникли в Україні. Д-р А. Лозинський зацитував уривок із меморандуму ч. 5 Української Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод, в якому також є мова про змагання нації до самобутньости і суверенности та до власного незалежного життя. На закінчення свого вступного слова, д-р А. Лозинський пригадав становище президента Картера в справі прав людини, яке він висловив в своїй інавґураційній промові.

Головним промовцем вечора був ген. Петро Григоренко. Він привітав усіх гостей, а зокрема всіх тих, що брали участь у боротьбі за волю України в роках

(Закінчення на стор. 4)

Надія Світлична серед пластунів

Ню Йорк, Н. Й. (О. К.). — У п'ятницю, 12-го січня 1979 року пластуни Ню Йорку як і попередніми роками, відзначили День Солідарности із політичними в'язнями в Україні. Цим разом те відзначення мало небуденний характер тому, що на запрошення Станичної Пластової Старшини в ньому взяла участь Надія Світлична, нещодавно прибула з України і сама колишній політичний в'язень.

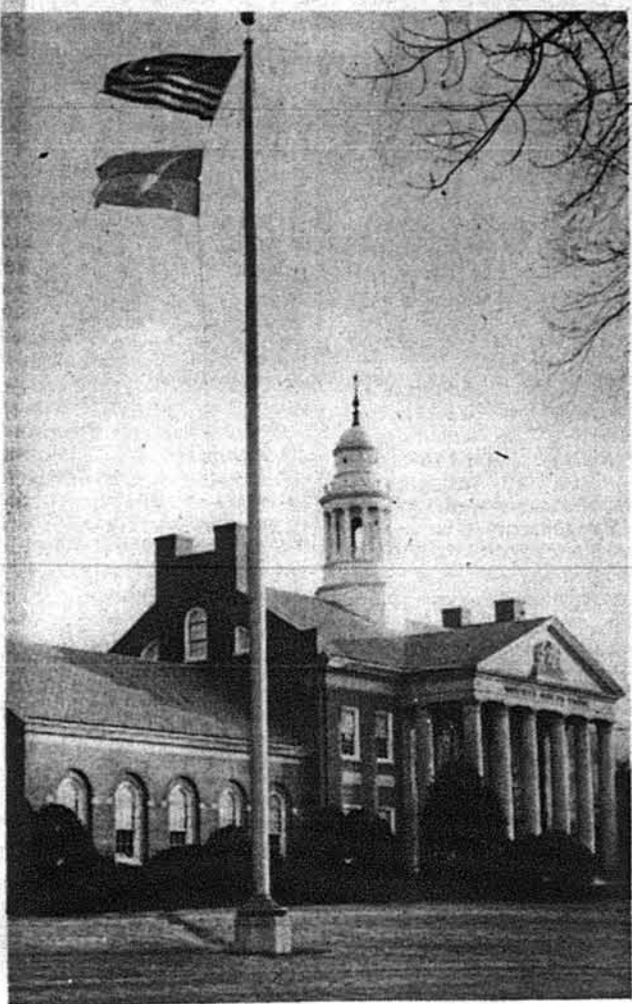

Надія Світлична

Гостю і зібраних пластунок і пластунів та їхніх батьків, які вщерть заповнили велику залю Пластового Дому, привітала станична пл. сен. Ірина Куровицька. Вона пригадала пластовий звичай, засвічення Святвечірньої Свічечки, що його цього року, з уваги на смерть голови Крайової Пластової Старшини в ЗСА, сл. п. пл. сен. Андрія Миця, не можна було перевести 6-го січня, як було заплановано. Для продовжування традиції, охча в іншому часі, при співі коля-

(Закінчення на стор. 4)

Стейтові і міські установи відмічують Січневі Роковини

(Світлив ред. З. Снилик)

У понеділок, 22-го січня ц. р., на щоглах численних стейтових капітолів і міських ратуш повівали синьо-жовті українські прапори поруч американських в рамках відмічень 61-их роковин проголошення незалежности України та 60-річчя з'єднання всіх українських земель в одну соборну і незалежну державу. Українські й американські прапори рівнож повівали на будівлях українських установ, шкіл і підприємств та навіть на деяких приватних домах. На фото вгорі — прапори на щоглі ратуші в Мейплвуді, Н. Дж. Церемонія вивішення прапорів відбулася в понеділок, 22-го січня ц. р., в присутності посадника Роберта Ґресміра й представників української громади.

Університетські підручники української мови були темою конференції у Торонті

Торонто, Канада (Я. С.). — Від 15-го - 16-го грудня 1978 року в готелі „Парк Плаза" в Торонті відбулися наради українських мовознавців і викладачів української мови в канадських університетах. Наради влаштовано заходами Канадського Інституту Українських Студій (КІУС), організатором яких був проф. Ярослав Розумний з Манітобського університету. В цих закритих нарадах взяло участь дванадцять викладачів з різних канадських університетів і запрошений гість проф. Юрій Шевельов з Колюмбійського університету.

В основному темою конференції були рекомендації зі звіту про стан університетських підручників української мови, що його підготовив для КІУС проф. Я. Розумний для минулорічних нарад співробітників КІУС у Лондоні, Онтаріо. Цей звіт буде надрукований у п'ятому числі Журналу Вищих українознавчих студій (Торонто).

На конференції прочитано та продискутовано такі доповіді: „Правопис українських видань" (проф. Юрій Шевельов, Колюмбія), „Плянування й координація видань для навчання української мови" (проф. Юрій Луцький, Торонто), „Українські університетські підручники — теперішній стан і потреби" (проф. Ярослав Розумний, Манітоба), „Лексичний добір у підручниках української мови" (проф. Едвард Бурштинський, Торонто), „Методи готування матеріялів для мовних лябораторій" (проф Вольфрам Бургардт, Лондон).

Тут відбувся також панель „Сучасний стан і проблеми університетських українознавчих програм", у якому взяли участь професори: Андрій Горняткевич (Альберта), Ярослав Розумний (Манітоба), Данило Струк (Торонто), докторант Ярослав Харчун (Оттава). Модератором панелю була проф. Іраїда Тарнавецька.

Субсидії Шевченківської Фундації у 1978-79 році

Вінніпеґ, Канада — Після розглянення одержаних прохань і рекомендацій в біжучому році 1978-79, Дирекція Шевченківської Фундації рішила признати 52 субсидії на потреби української культури в Канаді на суму 63,732 дол. Разом із субсидіями попередніх років, дотепер виплачено з доходів Шевченківської Фундації на розвиток української культури суму 359,056.00 дол.

З уваги на обмеження доходових фондів, 22 аплікації залишились без приділу субсидій з тим однак, що прохання на проєкти, які є надалі актуальні, можуть бути поновно представлені до вирішення в наступному році. Крім того, одну студентську аплікацію з ділянки українознавства рекомендовано запропонувати Канадському Інститутові Українських Студій в Едмонтоні, з уваги на те, що цей інститут має спеціяльні фонди призначені на наукові стипендії для праць з ділянки українознавства і українсько-канадських студій.

З розділених цього року приходів, дотації одержали: громадські організації — 2, студентські і молодечі організації — 4, колеґії і школи — 3, музеї-ґалерії — 2, театри — 1, хори й ансамблі — 5, українські мистці — 5, студенти різних мистецьких ділянок — 7, українська преса — 9, видання літературних і музичних творів — 10, і Централя КУК на 4 проєкти загального значення, включ но з українським шкільництвом. У наступному році перші субсидії будуть приділені на весну 1979, головним чином на студентські проєкти літніх вакацій, а решту розділять під кінець 1979 року в міру напливання приходів з інвестицій власних фондів.

(Закінчення на стор. 4)

Січневі Роковини у Бостоні

Бостон, Масс. (д-р І. Дідюк). — Український Конґресовий Комітет Америки Відділ в Бостоні інформує, що українська громада міста Бостону й околиці інтенсивно приготовляється до відзначення 61-річчя Самостійности і Соборности Української Держави.

У неділю, 21-го січня ц. р. вранці відслужено в обох українських церквах Бостону Служби Божі в намірені українського народу. В понеділок 22-го січня ц. р. вполудне, відбулася коротка програма перед міською ратушею для піднесення українського прапора з нагоди „Українського Дня Незалежности" в Бостоні і в цілому Стейті Массачусетс. До участи запрошено представників управи Бостону.

У неділю, 28-го січня ц. р. відбудеться Святочна Академія для відзначення 61-ої річниці Соборности України, початок в год. 3:30 по полудні, в залі української православної парафії св. Андрея при 24 Орчард Роуд, Джамейка Плейн, Масс.

Святочну доповідь виголосить проф. д-р Михайло Воскобійник з Бріджпорту, Конн. У мистецькій програмі візьмуть участь: хор української православної церкви, молодечі організації, „Рідна Школа" та окремі мистецькі сили.

„ХТО Є ВЛАСНИКОМ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ"

Ню Йорк. — На таку тему, з підназоловком „Із дивовижів совєтського правничого митарства", відбудеться доповідь д-ра Юрія Фединського, професора права Індіянського університету у середу, 24-го січня ц. р., у Пластовому Домі в Ню Йорку при 144 Друга евеню. Початок о год. 6-ій вечора. Це перша доповідь другого циклу правничих доповідей, які другий рік під ряд влаштовує Правнича Комісія Історично-Філософічної Секції НТШ й Товариство Українських Правників в ЗСА. На доповідь запрошені члени обох установ та ширше громадянство. Доповіді порушують актуальні правничі проблеми. Вступ вільний.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Косик, Володимир Левенець, (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

96-ий Конґрес і Білий Дім

Не зважаючи на те, що президент Джіммі Картер часто заявляє, що готовий співпрацювати з Конґресом щодо розв'язки різних міжнародних і внутрішніх проблем, політичні аналітики і ряд законодавців твердять, що в поточному році між Конґресом і Білим Домом правдоподібно далі існуватиме багато розбіжностей і конфліктів, подібно як це було в минулому 1978-му році.

Новий 96-ий Конґрес ЗСА, який розпочав свою дворічну сесію в понеділок 15-го січня, правдоподібно підтримає рекомендацію президента Джіммі Картера, щоб на фіскальний 1980-ий рік оборонний бюджет зріс на 10 відсотків, в порівнянні з попереднім роком, але фактичне збільшення виносило б тільки 3 відсотки, бо 7 відсотків — це наслідки інфляції. Більшість законодавців вважає, що Америка мусить збільшити свої видатки на оборонні цілі в обличчі постійної розбудови мілітарної сили Совєтського Союзу. Таке наставлення членів Конґресу — це відрадне явище, бо ще кілька років тому законодавці ліберальних поглядів, демократи і республіканці, переважно противилися збільшенню видатків на оборону.

Проте, навіть і в новому 96-му Конґресі напевно будуть ліберальні законодавці, які противитимуться збільшенню оборонного бюджету, бо побоюватимуться, що не буде задовільних фондів на різні внутрішні соціяльні програми, беручи до уваги факт, що уряд президента Картера веде боротьбу проти інфляції і тому хоче значно обмежити видатки федерального уряду. Однак, треба надіятися, що ті законодавці не спричиняться до зменшення оборонного бюджету, бо такий крок тільки збільшив би загрозу для безпеки ЗСА і цілого вільного світу з боку імперіялістичного Совєтського Союзу.

Можна передбачувати, що консервативні законодавці обох партій продовжуватимуть свою опозицію до дипломатичних зв'язків між Вашінґтоном і Пекіном, точніше, вимагатимуть уневажнення тих зв'язків, які ввійшли в життя 1-го січня ц. р. Такі законодавці, республіканський сенатор Беррі Ґолдвотер із Арізони, не тільки таврують президента Картера за визнання комуністичного режиму в Пекіні, але теж вимагають, щоб ЗСА відновили і продовжували повні дипломатичні відносини з Націоналістичним Китаєм на Тайвані. Дивлячись реалістично, навряд чи Ґолдвотерові і його однодумцям пощастить добитись їхніх цілей, але вони все одно можуть спричинити багато клопотів президентові Картерові.

У новому Конґресі правдоподібно продовжуватиметься поважний спротив до нового договору між ЗСА і Совєтським Союзом щодо обмеження стратеґічної атомової зброї (САЛТ II). Велика кількість законодавців обох партій вважає, що Москва вимагає надмірних концесій з боку ЗСА, а натомість сама не хоче погодитися на деякі американські пропозиції, а зокрема на ті які запевняли б взаємоперевірку. Знаючи, що совєтські лідери завжди нарушували і далі нарушують міжнародні договори, що їх самі підписували, багато членів 96-го Конґресу, який назагал більш консервативний у своєму складі ніж попередній 95-ий, не погодяться на САЛТ II, якщо вважатимуть, що він в будь-якій мірі послабить оборонну спроможність ЗСА і вільного світу чи надасть мілітарну перевагу Совєтському Союзові та його підвладним країнам із Варшавського Пакту.

Коментатори також передбачають, що виникнуть розбіжності між Конґресом і Білим Домом відносно „нормалізації" відносин з Кубою, як теж існуватимуть різниці в поглядах щодо заходів, які Америка повинна поробити відносно остаточного зліквідування ізраїльсько-арабського конфлікту, як також щодо становища ЗСА до кризи в Ірані, війни між Камбоджею та В'єтнамом, якому допомагає Совєтський Союз, втручання Москви і Гавани у внутрішні справи країн Африки, поширення впливів Совєтського Союзу в Афганістані та відносно інших міжнародних проблем.

Хоча президент Картер заявляє готовість співпрацювати з Конґресом, то виглядає, що це йому не піде легко, отже, подібно як це було в 1978-му році.

Михайло Кушнір

ВІДСТАЛІСТЬ І ЗАБРІХАННЯ

Л. Брежнєв знову викликав, купуючи збіжжя від капіталістичних держав і заключаючи з ними економічні договори, повернення фокуса критики на технічно-економічну відсталість СССР.

У світлі тієї критики став особливо наглядним факт, що кремлівські володарі не можуть цей стан змінити, а водночас не можуть ані самі сказати про це правду, ані дозволити іншим це робити. Тому мусить втримувати поліційну систему, нищити опозицію, ліквідувати всякі сліди свободи і т. д. Ще раз приходиться ствердити, що відсталість і забріхання невід'ємні від устрою, пануючого сьогодні в СССР.

Є багато причин, чому кремлівські володарі не можуть, а не тільки не вміють, змінити стан господарки. Машина централььно кермованої промислової бюрократії, існуюча в совєтському устрою, є завелика, щоб могти справно функціонувати. Не тільки тому, що один центр кермує цілою господаркою імперії і її сателітів, але також тому, що господарський апарат творить одну цілість з політичним апаратом, з апаратом контролі культурного життя, науки і т. д. Найбільші організації західнього світу є сотки разів менші. А керівництво в Москві мусить контролювати економічне та інше життя якихсь 265 мільйонів мешканців СССР і також сателітів — під майже кожним оглядом — від продукції чоботів до нечитання самвидаву.

Отже мусить бути зле, а людей треба тримати в руках, щоб про це не говорили. Але, чому саме керівництво не може визнати правду? Основну зміну суспільно-економічного устрою могли б перевести тільки кремлівські верховоди, ті, що рішають про політику СССР. Вони теж мали б дати підданим свободу. Але вони цього зробити не можуть.

Злагіднення господарського централізму, надання людям якоїсь економічної свободи, створило б, як у Празі, натиск суспільства на поширення сфери свободи. Надання політичної свободи в багатонаціональній совєтській імперії могло б бути рівнозначне з погребанням імперії як такої. Мало є правдоподібним, щоб вільні українці, чи литовці погодились на федерацію з Росією. Один є тільки шлях від національного утиску до федерації: почерез довгі роки повної національної суверенности, очевидно, оскільки федерація має бути союзом вільних людей. Подруге — переміна господарства централььно кермованого в модерну економіку, здатну до конкуренції з Заходом — є незвичайно важка. Ефективної економічної системи не можна запрограмувати в усіх деталях згори. Шлях до неї вів би почерез ряд спроб і помилок. А всі неповодження, невдачі, особливо в умовах більшої свободи, грозили б володарям втратою посади, як вже не голови. Потретє — існує традиція розуміння совєтського суспільства, як позбавленого антагоністичних суперечностей. Допущення критики, виявлення суперечностей і відступлення від економічної доктрини було б отже несприйнятливе для керівництва СССР, тим більше, що загрожувало б відпущенням цілого міжнародного комуністичного руху в руки комуністичного Китаю.

Але це все не є найважніше. Що є насправді істотне, це факт, що керівництво СССР нiщо змінити не може, бо воно боїться — себе. Є це група людей, що не підлягає якій-небудь контролі суспільства, замкнута, яка офіціяльно голосить ортодоксальну, незмінну доктрину, що виключає думку про зміни. Мабуть ні один член прав'ячої групи не є комуністом в ортодоксальному сенсі, але кожний хоче ним бути, бо цей хто перший скаже правду знайдеться поза групою. Ці самі правила гри, які наказують брехати, наказують зберігати сторожкість і усунути ревізіоніста. Це, що існує на верхів'ї влади в Москві — це тотальне забріхання і тотальна взаємна контроля, які в такому ступені не мали досі місця в історії. Чому так діється, чому така група постала — це справа історичного вияснення, аналізи десятиріч, сповнення великого страху.

У великому спрощенні можна б було ситуацію представити так: людей тримається в страху і не можна перестати. Ті, що тримають також себе взаємно.

Два головні чинники обумовлюють сучасну ситуацію в СССР: господарська відсталість і крайне тотальне забріхання. Ці чинники є добре утривалені й незвичайно важкі до зміни. Однак ці самі чинники зумовляють крайню неефективність системи. Вона може ефективна в кількох вибраних ділянках (спутники, справність армії), але ніколи як цілість. Найглибшим джерелом цього факту є це, що система переступила ступінь комплікації допускальний в організації, що диспонує сьогоднішньою технікою і наукою. Те, що тепер існує в СССР — це не є Левіятан Гоббса, але старіючий гігантосавр, ще могутній, але глупий і щораз частіше бездарний. Лікувати його — це яловий труд, бо недалекий вже час, коли

(Закінчення на стор. 3)

С. Гординський

УКРАЇНСЬКЕ МАЛЯРСТВО В НІМЕЦЬКІЙ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ МИСТЕЦТВА

Міжнародно відоме німецьке видавництво Гердера видало монументальну 8-томову енциклопедію малярства'' (Фрайбурґ-Базель-Відень, 1977-78). Фактичним редактором того видання був мистецтвознавчий кабінет Мюнхенського університету Людвіґа Максиміліяна під орудою головного редактора Петера Вінха і цілого штату співробітників — спеціялістів найрізнородніших ділянок малярства кількістю майже 100 осіб. Великий формат, фахові статті, добре підібрані багатобарвні репродукції чинять це видання вартим уваги, тим більше української, це бо мабуть уперше в чужомовному виданні такого калібру віддано порівнянно багато місця українським мистцям і мистецтву.

Завдячувати це треба Христині Марцюк, абсольвентці того університету, яка стала співробітником згаданої енциклопедії тоді, коли редакції забракло когось, хто б міг визнаватися на мистецтві Східньої Европи, зокрема слов'янському, знав потрібні мови, вмів знайти потрібні джерела та, врешті, зумів дати мистецьку оцінку матеріялу з погляду новочасного мистецтва і стильово бездоганною німецькою мовою. Народжена в Німеччині і вільно володіючи німецькою мовою, Христина прийшла до редакції тоді, коли фактично був уже зредагований 4-ий том до літери ,,I'' і де українського мистецтва майже не було: Архипенко був відмічений без зазначення його національности, а Володимир Боровиковський був просто ,,росіянин''. Озброївшись кількома репрезентативними мистецькими виданнями з України й еміґрації, вона домоглася того, щоб бодай у дальших томах згадано якусь кількість українських мистців.

Однією іє її перших статтей було гасло про українського портретиста доби клясицизму Дмитра Левицького, який навіть у київській ,,Історії українського мистецтва'' фіґурує як російський маляр українського роду, не зважаючи на те, що навіть російські совєтські монографії про того мистця пишуть про нього як українського патріота, а навіть ,,мазепинця''. У німецькій енциклопедії фіґурує він як український мистець, який працював у Росії. Далі Христина Марцюк розробила цілу низку гасел — про Антона Лосенка, Йова Кондзелевича, Ол. Мурашка, ченця Олімпія, Анатоля Петрицького, Івана Рутковича, а Марію Сельську, Григора Стеценка, Тараса Шевченка, Івана Труша, Костя Трутовського, а також вдалося їй відвоювати бодай частинно таких мистців як Ілля Рєпін, Вол. Татлін чи Никифор. Причина того, чому вибір мистців саме такий, а не інакший, зв'язана найбільше з тим фактом, що для німецьких редакторів українське мистецтво було цілковито терра інкоґніта і в деяких томах взагалі не було місця на українські гасла, або ж вони мусіли поступитися відомішим малярам інших народів. При творенні такої міжнародної енциклопедії зайвий раз показалося, які ми в цій ділянці ще бідні: немає досі ще ні одної пристойно виданої якоюсь з світових мов історії українського мистецтва (популярні видання не рахуються).

Головною статтею Христини Марцюк є гасло ,,Українське малярство'', яке займає 6 сторінок із п'ятьма кольоровими репродукціями: ікона ,,Оранта'' з 12 ст. (цілосторінкова), бароккова ікона свв. Анастасії і Юліяни (18 ст.), ,,Портрет юнака'' Г. Васька (1847), ,,Катерина'' Т. Шевченка і одна модерна композиція-малюнок Ол. Архипенка. Стаття приносить чимало прізвищ українських малярів, на жаль, вона була сильно скорочена саме в розділі про нове українське малярство і якщо з модерних згадано В. Макаренка (живе в Таллїні) і Т. Вирсту з Парижу, то може саме тому, що кожен з них має свою монографію французькою мовою. Стаття закінчується бібліографією мистецьких видань — три десятки позицій, у тому дві третини чужоземними мовами.

Христина Марцюк є теж автором численних гасел про російських малярів та загальної статті про російське малярство (16 колонок самого тексту, не рахуючи ілюстр цій). Тут була не абияка проблема — що робити з малярством київської доби (княжої), яка займає таке проміненне місце у всіх німецьких історіях російського мистецтва? Ми цю справу обговорювали не раз і найлогічнішим виходом було оборонити принцип територіяльної приналежности київської доби перенесено до гасла про українське малярство. Христина є теж автором статті про малярство білоруське.

Про всі ті гасла треба сказати, що вони написані із справжнім зрозумінням предмету і науковою обізнаністю. На обрії нашого мистецтвознавства появилася нова сила — критик мистецтва, що сам не є мистцем і якому ніхто не буде дорікати за похвальні чи критичні писання про своїх колеґ.

У ВЕЛИКІ РІЧНИЦІ

ЗВЕРНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР В ЕКЗИЛІ

22 січня 1979-го року минає 61 рік від часу, коли український нарід устами свого представництва — Української Центральної Ради — проголосив свій IУ Універсал про те, що на Богом даній йому землі створена Українська Народна Республіка стає вільною, ні від нікого незалежною, самостійною і суверенною.

IУ-ий Універсал — це апогей політично-державної емансипації України. Українська Центральна Рада заявила , в оперті на національний принцип новітньої демократії, що влада в Україні належить тільки до її народу. Кожен український патріот і кожна патріотка повинні гордитися тим конституційним актом, на основі якого Українська Народна Республіка зайняла достойне місце в плеяді вільних держав.

Рік пізніше, 22-го січня 1919 року, себто 60 років тому, український нарід здобувся на остаточне оформлення другого державного акту, що відбивав в собі довговиношувану тугу за територіяльною єдністю — він проголосив устами Директорії Української Народної Республіки соборність — злуку українських земель, що її затвердив Трудовий Конгрес, який складався з представників нашої східньої і західньої території.

Державна воля українського народу вільно, мимо всіх випробувань і замішань революційного і воєнного часу, виявлена в тих актах, зобов'язує морально і правно усі чинні сили до боротьби за її цілковите зреалізування. Жодна з них — жодна течія, ніякий рух, партія чи організація в українському громадянстві — не може, не узурпуючи суверенних прав народу, скерувати свою діяльність, або зусилля, на створення умов, що в будь-який спосіб перешкоджали б здійсненню цих уже визначених українським народом засад його національного буття-державної самостійности, соборности, народовладности.

Стисло з державним ставанням українського народу в новій його історії, з його боротьбою за вдержання Української Народної Республіки, та її відновлення на рідних землях, є зв'язана постать Симона Петлюри, який в зударі двох революцій — московської (поневолення) і української (визволення) був підступно вбитий на вулиці Расін в Парижі 1926-го року. Рівно сто літ минає із часу, коли він прийшов на світ. Відзначити особливо цю велику річницю, вглибитися нам усім в ті світлі ідеї, для яких жив, за які боровся і вмер Симон Петлюра, належить до обов'язку кожної української людини, без огляду на її територіяльне походження, віроісповідання, світоглядове спрямування, чи партійну приналежність. Петлюра, що очолював українську національну революцію та державу, що пріоритет державности ставив над партійною, загально-національні інтереси над клясовими і груповими, — заслуговує на те, щоб 1979 рік став для нас, українців, Його роком.

Тому Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі проголошує оцим 1979-ий рік РОКОМ СИМОНА ПЕТЛЮРИ та закликає усе українське громадянство, на усіх просторах його поселення, відзначити організовано цю ВЕЛИКУ ДАТУ.

Під знаком цієї великої дати відбудеться також в кінці травня цього року 8-ма Сесія Української Національної Ради. З нею ми зв'язуємо також надії на можливість збільшеної концентрації українських самостійницьких і конструктивних сил на базі Державного Центру УНР в екзилі та закликаємо усе українське суспільство підтримати його морально і матеріяльно. Хай не бракує ні одного із нас, щоби в ці дня української натуги стояв осторонь наших національних потреб. Хай кожний із нас дасть частку до наближення Великого Дня для поневоленої сьогодні, але непокореної України!

За Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі:
Микола Лівицький і Микола Степаненко,
Презедент і Віцепрезедент Української Народної Республіки.
Теофіль Леонтій, Голова Уряду УНРеспубліки,
Антін Мельник і Володимир Біляїв,
Заступники Голови Уряду,
С. Букшована, В. Федорончук, М. Липовецький,
ген.хор. К. Мандзенко, Я. Рудницький,
Г. Ткаченко, А. Широкостеп — члени Уряду.

Населення Ґренляндії домагається самоуправління

Ґотгоб, Ґренляндія. — У середу, 17-го січня, населення Ґренляндії, найбільшого острова Землі, який лежить на північний схід від Американського континенту, подавляючою більшістю голосів схвалило резолюцію, яка надає цій дотеперішній колонії Данії самоуправління, тобто широку автономію.

За самоуправлінням голосувало біля 74 відсотки, а проти — 26 відсотків. Із 50,000 населення Ґренляндії коло 10, 000 — це данці, які противляться автономії.

Ґренляндія була колонією Данії протягом останніх 250 років, а п'ять років тому розпочалися переговори між представниками населення цього острова і данським урядом щодо самоуправління. Минулого листопада парлямент Данії схвалив резолюцію щодо автономії, тепер населення Ґренляндії великою більшістю голосів підтримало її.

Минулої середи в Ґренляндії була страшна сніговія, але все одно дуже велика кількість осіб взяла участь в голосуванні. Деякі мусіли подорожувати саньми, що їх тягнуть собаки, щоб дістатися до місця голосування.

Коли підрахування голосів виявило, що перемогли ті, які хочуть автономії для Ґренляндії, то в Ґотгобі, столиці острова, серед ночі відбулася переможна парада, учасники якої несли смолоскипи і співали патріотичні пісні.

АКТ 22-ГО СІЧНЯ 1919 РОКУ

СПОМИН ОЧЕВИДЦЯ

(Написав Іван Юріїв кол. сотник Січових Стрільців)

(2)

Делеґація замешкала у Гранд Готелі й почала ближче знайомитися з Києвом та суєтливим столичним життям. Це був час підготови Трудового Конгресу, який мав розпочати свої наради 23-го січня. Делеґація мала взяти в ньому участь і тому її втягнули у вир праці. Почалися зустрічі та конференції, які затягалися не раз до пізньої ночі. В Києві був оголошений стан облоги й вуличне життя після 10-ої години ввечері зовсім завмирало. Щоб дати делеґації змогу свобідного руху, я видав усім делеґатам поіменні дозволи на право ходити по місті після год. 10-ої. Вже після війни, десь у 1921-му році показував мені один учасник делеґації такий дозвіл і дуже жалію, що не порадив я йому здепонувати цей документ в музеї НТШ у відділі воєнно-історичних пам'яток. Точний список усіх делеґатів мав я ще в 1922 році, але пізніше, на превеликий жаль, той список десь пропав. Тепер пам'ятаю лише кілька прізвищ: д-р Лев Бачинський, д-р Бурачинський, чет. Паліїв, д-р Льонгин Цеґельський, Шміґельський, Перфецький, Сандуляк, Тимотей Старух, Степан Витвицький Павло Чайківський.

Столиця України гостила у своїх мурах представників Галицької Землі. Офіціоз ,,Україна'', що виходив у величезнім форматі, оголосив інтерв'ю з головою делеґації д-ром Л. Бачинським такого змісту: Делеґація Галицької і Буковинської України зложена з представників усіх партій Галичини прибула, щоб офіційно ратифікувати одноголосно прийняту ухвалу Української Національної Ради про злуку обох Українських Республік. Комісія делеґації має у подробицях обмірковувати поодинокі питання щодо об'єднання. У Трудовім Конгресі делеґація радо візьме участь як гості. Ми сподіваємося, що наш голос може заважити і причинитися до розв'язання цих важливих питань, які ставить собі за мету Трудовий Конгрес. На жаль, ми не мали змоги перевести виборів до Конгресу. Однак завважити мушу, що в складі нашої делеґації, заступлені всі політичні напрямки. Далі голова делеґації висловив побажання, щоб так як увесь народ Галичини і Буковини з'єднався в одну неподільну цілість для захисту української державности, усі українські партії УНР об'єдналися з цією самою метою. Тільки сильні підстави УНР, — могутня національно свідома армія, — являються певною запорукою розвитку і процвітання Українських Республік — кінчив д-р Л. Бачинський інтерв'ю.

Становище української столичної преси до делеґації було дуже сердечне. Обговорюючи передвступну умову ЗУНР з УНР, преса стверджувала, що умова залержує непорушним той лад, який витворився на Українських Землях колишньої Австрії. Землі ті матимуть Національну Раду і Державний Секретаріят, свої форми місцевого самоврядування та свої закони. Тільки Установча Рада об'єднаної Держави має остаточно вирішити ті форми, в які виллється об'єднання і той лад, що буле заведений у Соборній Українській Державі. Цей спосіб мав підстави практичної ваги і політичної доцільности. Що таке ставлення справи було найдоцільнішим, бачимо на пізнішім досвіді польської держави, яка з уніфікацією кодексів карного і цивільного здержувалася кільканадцять років, а тим часом поодинокі дільниці користувалися старими законами зі займанницьких держав. Те саме пляновано для обох областей Української Держави, які довший час жили під зовсім іншими політичними режимами і витворили багато власних рис у праві, побуті, звичаях, навіть у психіці свого населення. Велика Україна, знаючи з досвіду російський централізм, не хотіла йти на шлях українського централізму. ,,Землі, — писала столична преса, — що мають своєрідне обличчя, мають право на найширшу автономію, що одиноко може забезпечити їм шляхи до всестороннього їх розвитку і тісного та дійсно братерського співжиття. Лиш господар тих земель Український народ в Установчій Раді витворить такі умовини, які найкраще відповідатимуть особливостям усіх частин нашої широкої Батьківщини від Кубані до полонин Угорської України. Віримо, що й Зелена Буковина незабаром прийде до єдиного гурту. Шлемо з-над широкого синього Дніпра братерський привіт галицьким ланам, буковинським та угорським полонинам. Закликаємо усіх до спільної праці на користь вільної об'єднаної Великої Батьківщини.''

19-го січня о год. 12-ій вполудне відбувся величавий похорон поляглих під Мотовилівкою в боях за Київ, в якому взяла участь делеґація, а 20-го січня відбула вона спільне засідання з Дирикторією і Радою Міністрів УНР.

Торжество проголошення Соборности було назначене на 12-ту годину 22-го січня і мало відбутися на Софійській площі. Цей день проголошено всенародним святом. У школах день 22-го січня був вільний від науки, урядах та інституціях день вільний від праці. Все місто прибрало святочний вигляд. Доми прикрашено національними прапорами, килимами і державними гербами. Всі державні, міські і земські установи були гарно декоровані.

О год. 9-ій ранку в усіх церквах відправлено Богослуження. Перед 11-ою виходять з усіх церков процесії, збираються на Софійській площі і займають призначені для себе місця. Так само прибувають на площу школи з прапорами й оркестрами, професори й організації. Вже від самого ранку, а день був морозний, народ заляг усі вулиці, сумежні з площею. Відділ полевої варти (військової жандармерії) і командантська сотня під командою Команданта Штабу вдержують порядок. Вкінці вмаршовують військові частини, що мають брати участь у дефіляді. Біля пам'ятника Хмельницького займають окремі місця Штаб Осадного Корпусу, Члени Трудового Конгресу, члени Національного Союзу, дипломатичний корпус, вищі старшини армії УНР, члени міської управи і т. д.

О год. 12-ій вполудне прибуває на площу Директорія, Рада Міністрів і Галицька делеґація. Грімким голосом читають грамоту злуки. ,,В імені Української Народньої Республіки... проголошує Директорія велику подію в історії українських земель... З'єднання в одну Суверенну Народню Республіку — чути поодинокі речення. — Віднині зливаються в одне віками відділені одна від другої частини України. Віднині Український Народ визволений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу об'єднати всі змагання своїх синів для створення нероздільної незалежної Української Держави на добро і щастя Українському Народу!''

Відтак відслужено короткий молебень, закінчений многоліттям Українському Народові й Урядові. Диякони в чотирьох кінцях площі глибокими басовими голосами проголошують грамоту народові. Оркестра грає національний гимн. Починається дефіляда, яку провадить полковник Іван Чмола. Стрункими лавами проходять під звуки бальорого маршу частини дивізії Січових Стрільців. За ними йдуть школи й інші організації. Акт проголошення Соборности скінчився.

Чергового дня тобто 23-го січня, в будинку Київської Опери розпочав свої наради Трудовий Конгрес, який тривав до 28-го січня і закінчився проголошенням окремого універсалу до Українського Народу.

(,,Український Робітник'' з 27-го січня 1956 року)

[Кінець]

СОЮЗОВЦІ! РОЗПОЧИНАЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 5,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

ВІДСТАЛІСТЬ І ЗАБРІХАННЯ

(Закінчення зі стор. 2)

самоконтроля правлячої Москвою групи трісне, так як трісла була в Празі. А ще не буде нікого хто міг би збройно інтервенівати, треба думати, що це буде означати не поворот до соціялізму з людським обличчям, але тотальне відкинення совєтизму.

Для повного образу ситуації треба додати, що це все діється в добі розвалу колоніяльних імперій, усамостійнення майже всіх народів світу, динамічного наростання націоналізму. Як щільно Москва не замикала б границь своєї імперії — ідеї національного відродження, ідеї самостановлення націй, ідеї творення самостійних, суверенних національних держав, проникають кордони та стимулюють уярмлені Москвою народи до критики системи, до оборони своїх потоптаних національних прав, до опору, до спротиву. В боротьбі з цими явищами — Москва вибрала засоби, які як бумеранг вдарять по ній, бо завжди жорстокі переслідування, утиски — мобілізують до протидії. І це одне: в обличчі загрози, з боку поневолених народів, Москва, шукаючи міцного закріплення, поставила на „вибраний" російський народ і цим розпутала загрозлива для себе явище російського шовінізму та націоналізму. Це явище вже вона не в силі стримати, тим більше, що воно сходиться з важливим моментом процесу переходу від соціялізму до комунізму : зближення націй і творення одного совєтського народу, — які є запрограмовані з'їздом партій і поставлені до здійснення. І саме цей російський шовінізм і націоналізм в найбільшій мірі стимулює реакцію уярмлених народів, сприяє наростанню і кристалізації їхніх націоналізмів. Поволі, дуже поволі, але невпинно наростає революційна ситуація, якої кульмінаційною точкою буде не тільки соціяльна, але й національна революція поневолених народів.

Отже проблема перемін на Сході Европи не є тільки соціологічною проолемою, проблемою тривалости суспільних структур, існуючих всупереч справжній волі суспільства, пов'язано з визволенням поневолених народів.

З ВЕЧЕРНИЦЬ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ" — В МИНУЛОМУ

Думка — в минуле лине. Буває, що й у минулому можемо знайти розраду, ясний блиск надії й на сучасне. Правда, минуле часто несе і смутки, і чорні думи. Та на одну хвилину зупинюся на веселості з минулого, бо про вечерниці „Червоної Калини" хочу згадати. Думкою лину до Львова. Зима, ота наша зима. Біле, чисте простирало застелило місто. Під ногами грає морозний сніг, а в небесних просторах веселими морозно-ясними очима моргають зорі. На закрутах скреготять і видзеленькують трамваї. Де-не-де несуться буйно, шпарко залубні, пофоркують коні, чути свист батога. Поспішають малі гуртки, то пари, закутані перед морозом, на вулицю Рутовського до Народного Дому; інколи на Стрілецьку площу: на Вечерниці „Червоної Калини". З нестримною радістю вливається молодь на залю вечерниць. Певною, рівною ходою йдуть молоді вчорашні старшини, вояки Усусуси й УГА. Увіходять мужі-батьки народу зі своїми дружинами, дамами. Оркестра вдаряє акорд і несуться мелодії стрілецької маршової пісні. Струнким, рвучким кроком виступає аранжер Льоньо Лепкий і дзвінко проголошує: „Пара за парою!" і несуться звуки вальса. А далі, і танго, і кадриль, і лянсьє; а як охота вже сильно заграла в ногах, то й коломийки, гопака. Дебютанток, тоді, у Львові, ще не було, це щойно тут, у Ню Йорку, „Червона Калина" перша почала той гарний для нашої молоді звичай. Проте, у Львові, наша молодь, що з'їжджалася на ці вечерниці „Червоної Калини" з усіх більших і тих малих міст Галичини, так само раділа — як тепер тут — і буревійно неслася у танець і гомоніла, кипіла до білого ранку.

Згадуємо оте минуле Вечерниць „Червоної Калини" та й хотіли б ми внести той ритм їх і тут у Вечерниці „Червоної Калини" в Ню Йорку, і так ізв'язатися з традицією цих вечерниць і на майбутнє.

Михайло Островерха

ПОДЯКА

В четвер, 21-го вересня 1978 р., прийнявши Св. Причастя, помер мій муж нотар

св. п. ЄВГЕН СТЕБНОВСЬКИЙ

Дякую щиро оо. Редомптористам, д-рові Ярославові Миндюкові, всім Рідним, Приятелям і Знайомим за вияв їхнього співчуття для мене в часі мого терпіння та за їхню участь в похоронних відправах за Покійного в заведенні Литвин-Литвин, в парафіяльній УКЦеркві св. Івана Хрестителя в Нюарку і на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Дякую щиро за прощальні слова д-рові Левові Голінатому від українських нотарів і д-рові Миколі Чировському від Родини по панахиді, Всч. о. Дмитрові Библову в церкві та ред. Василеві Пасічнякові від Родини в часі тризни.

Рівнож сердечно дякую всім тим, що з приводу смерти Покійного зложили на

ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:

По 100.00 дол.: д-р Обушкевич Лев і Таня, Пасічняк Василь і Дарія; по 75.00 дол.: д-р Макаревич Богдан і Ліда; по 50.00 дол.: Стебновська Константина; по 30.00 дол.: Тихий Дмитро і Анна; по 25.00 дол.: Гук Стефан, д-р Макаревич Іван, Тимків Зенон і Ольга; по 20.00 дол.: Петровський Павло і Анна, д-р Миндюк Ярослав і д-р Миндюк Дарія, Коленський Лев, Фединишин Антін і Ірена, Ольшанівська Боженна; по 15.00 дол.: Левицький Володимир і Марія, Обушкевич Христя, Обушкевич Сімпсон Марійка, Пасічняк Александра, Гнатів Василь і Слава; по 10.00 дол.: Ковблянський, Володимир і Віра, мґр Мішанич Галина, мґр Мороз Євген, Шиманський М., Плешкан Михайло, Левицькі А. і Л.; по 5.00 дол.: Савойка Любов. Разом — 680.00 дол., які вислано до Т-ва св. Софія у Філядельфії.

Також щиросердечно дякую за СЛУЖБИ БОЖІ за ПОКІЙНОГО, на які зложили по 60.00 дол.: д-р Чировський Микола і Іванна; по 10.00 дол.: д-р Обушкевич Лев і Таня, Пасічняк Василь і Дарія, Ельхенмаєр Труді, Стебновська Константина, Богославець Стефанія, д-р Макаревич Богдан і Ліда; по 5.00 дол.: Гук Степан, Обушкевич Сімпсон Марія, Обушкевич Христина, Петровський Павло і Анна, Мусаковська Ольга, Тихий Дмитро і Анна, Савойка Любов, Стебновська Ольга. Разом — 160.00 дол., які вислано до Його Святости Патріярха Йосифа у Ватикані.

Обі збірки на бажання родини перевела п-і Петровська Анна, за що сердечно Їй дякую.

Ще раз дякую всім Вам, названим і неназваним, які усно, листовно, чи телефоном висловили мені свої співчуття і поміч з приводу смерти мого мужа. Нехай Господь відплатить Вам своєю ласкою.

В глибокому смутку:

КОНСТАНТИНА СТЕБНОВСЬКА з Родиною

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього в Монтреалі, Канада відійшов від нас у життя вічне дня 30-го листопада 1978 р. наш Найдорожчий Муж, Батько, Дідусь і Прадідусь.

бл. п. ПЕТРО БЛИЩАК

Цією дорогою висловлюємо нашу щиру подяку Усім, що своєю участю у похоронних відправах звеличали пам'ять Покійного і віддали Покійному останню прислугу.

Щиро дякуємо нашим Приятелям і Знайомим за вислови співчуття у нашому великому горю, словами і чисельними листами.

Сердечно дякуємо Впр. о. Ґарові, пароховi парафії св. Духа в Монтреалі за переведення похоронних відправ, панахид та зворушливу промову під час Заупокійної Святої Літургії та тризни після похоронів.

Спеціяльна подяка о. мітрату деканові Гаврилюкові та о. мітрату Гаймановичеві за відправлення пахид.

Щира подяка о. д-рові крилошанинові А. Микиті, пароховi церкви Непорочного Зачаття в Сан Франсіско, Кал. за відправлення Святої Літургії і панахиди.

Дякуємо п. Федущакові за участь в похоронних відправах.

Щиро дякуємо п. Ґольденберґові, що прощав на цвинтарі Покійного від Українських Ветеранів.

Сердечно дякуємо п. мґр. Гарасимовичеві за провід в тризні та його зворушливі слова під час неї.

Дякуємо усім тим, що взяли участь в тризні після похоронів, що відбулася в Домі Української Молоді на Роземонт, за щирі слова признання та пошану для Покійного, що їх виголосили п. А. Доманчук від Ліґи Визволення України, Осередку СУМ та Дирекції Дому Української Молоді в Монтреалі. Пані Шафранській від Жіночої Ланки СУМ в Монтреалі та пані Якимишин від Ліґи Українських Католицьких Жінок в Монтреалі.

Щира подяка пані Кузишин та всім паням, що зайнялися приготованням тризни.

Ми дуже вдячні тим, хто жертвував на Служби Божі, тим хто прислав вінки і квіти, та тим, що в пам'ять Дорогого Покійного жертвували на добродійні цілі, на які Покійний гарячо собі бажав.

Хай Ласкавий і Милосердний Бог щедро наділить Вас усіх ласками і всім добром.

У глибокому смутку:

СТЕФАНІЯ — дружина
ЯРОСЛАВ — син
ІВАН — син з дружиною ОЛЕЮ
ВОЛОДИМИР — син з дружиною ВІРОЮ
ІГОР — син з дружиною ГАЛИНОЮ
Внуки: — ЯРОСЛАВ, ХРИСТИНА, НАТАЛКА, РОМАН, ГАЛИНА, ПЕТРО, ХРИСТЯ, ПАВЛУСЬ
Правнуки: — ЯРОСЛАВ І РАЄН

Ділимося сумною вісткою, що з Волі Всевишнього Бога, у вівторок, 2-го січня 1979 року заосмотрений Найсвятішими Тайнами відійшов у Вічність в Детройті наш Найдорожчий Батько

бл. п.

Хор. ГРИГОРІЙ СТЕЛЬМАХ

Сл. п. хорунжий Григорій Стельмах служив у Третій Батерії полк. В. Зарицького, під головною командою генерала М. Крата в Артилерії Січових Стрільців ген.-хор. і д-ра Р. Дашкевича. Учасник події перебрання міста Львова першого листопада 1918 р. Також за бої та відвагу в складі Третьої Залізної Дивізії, одержав найвищу нагороду — „Хрест Залізного Стрільця".

Бувший політичний в'язень, польських, совєтських та німецьких тюрем. Бувший суспільний діяч.

Похорон відбувся в п'ятницю, 5-го січня 1979 р. з церкви Непорочного Зачаття на цвинтар Маунт Олівет в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!

В глибокому смутку:

дочка — ІРИНА
зять — дипл. інж. ОСТАП ЗАХАРКІВ
Одинокий син Покійного — НЕСТОР, зложив своє молоде життя, як старшина Української Повстанської Армії в обороні Батьківщини.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

нашої Незабутньої

ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБЦІ

бл. п.

ҐЛІКЕРІЇ МАЧУК

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в ЧЕТВЕР, 25 січня 1979 р., о год. 9-ій ранку
в Катедральному Соборі
Святого Князя ВОЛОДИМИРА в Чікаґо, Ілл.
2250 Вест Кортез вул.

Просимо Родину, Приятелів і Знайомих помолитися з нами в цей день за спокій душі Покійної.

муж — ЮРІЙ МАЧУК
доньки — ЗІРКА ЦИМБАЛІСТА із синами
ОРИСЯ НОВОСІВСЬКА з мужем ТАРАСОМ і синами

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

св. п.

МИКОЛИ ПОНЕДІЛКА

відбудеться

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ

в ЦЕРКВІ-ПАМ'ЯТНИКУ св. Андрія
в Бавнд Бруку, Н. Дж.
в СЕРЕДУ, 24-го СІЧНЯ 1979 р. о год. 9-ій ранку

Олена і Юрій СТЕФАНИКИ
Софія і Іриней ТЕМНИЦЬКІ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що з Волі Всевишнього, по короткій і тяжкій недузі, 31 грудня 1978 р. відійшла у Вічність на Україні, наша Найдорожча Дружина, Доня, Мама і Сестра

бл. п.

СТЕФАНІЯ ШТОКАЛО

з дому ЦЕБРІЙ

Народжена 1927 р. в селі Красна, пов. Зборів, де проживала до 1940 р., в якому вивезена малолітною дівчиною в сибірські тайги, з яких повернулась в 1946 р. Померла в селі Поморяни, де похована на місцевому цвинтарі.

Горем прибита родина:

мама — ВАРВАРА ЦЕБРІЙ в Україні
муж — ЯРОСЛАВ з донями ЛЕСЕЮ і ВІРЦЕЮ в Україні
сестра — МАРІЯ в Україні
брат — ГРИГОРІЙ з дружиною ДОРОЮ та донями ЛЕСЕЮ і ХРИСТЕЮ в ЗСА
Ближча і дальша Родина в Україні і на еміграції.

Ділимося сумною вісткою з Рідними та Знайомими, що 14. І. 1979 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО та ДІДО

св. п.

ЕВСТАХІЙ ХОДАНЬ

визначний спортовець в Україні та еміґрації

Похоронні обряди відбулися 17 січня 1979 р. з церкви св. Миколая в Боффало на цвинтар Святого Хреста в Лякавані.

Горем опечалені:

дружина — ІРЕНА
сини — РОМАН і МІЛЯС з Родинами

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями та Знайомими, 5 січня по довгій і тяжкій недузі на 63-му році життя відійшов у Вічність

бл. п.

ОСТАП САНОЦЬКИЙ

уроджений в селі Гашня Дольна, пов. Любачів, Україна. Був добрим парафіянином, а також добрим союзовцем, довголітним касиром 128 Відділу УНСоюзу та делеґатом на 25-ту Конвенцію

залишені у великому смутку:

дружина — ДАРІЯ
братова — ЮЛЯ в Канаді
братанка — МАРІЯ з чоловіком в Америці
брат — з Родиною в Україні
багато Приятелів та Знайомих в Америці

Вічна Йому Пам'ять!

Замість квітів на могилу нашого незабутнього Вуйка

сл. п. д-ра ІВАНА КОЗАКА

бувшого сотника Української Галицької Армії, складаємо 50.00 дол. на Українських Воєнних Інвалідів.

Нашій Дорогій Теті, Сяні й Володкові складаємо наше глибоке співчуття.

Д-р Ілярій і Анна ДОМБЧЕВСЬКІ
Діді й Володимир БУТЕНКИ з дітьми
Джемсвілл, Н. Й.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ
X-78

По 2,500 дол. Стефанія Курилас (передтим 2,500, разом 5,000. дол.).

По 1,000 дол. : Василь і Марія Максимюк з нагоди 50-літного ювілею, Вотервліт, Ню Йорк. Анна Юрченко в пам'ять мужа бл. п. Михайла, Елізабет.

По 500.00 дол. — Українська Щадниця, Юкрейнієн Сейвінгс енд Ловн Ассосійєшин, д-р Богдан і Богданна Худьо (друга рата до 1,000.00 дол.).

По 200.00 дол. — Д-р Василь Кіналь.

По 140.00 дол. — Збірка в Пассайку парафії св. Миколая (115.00 І 25.00 Л. Чолган).

По 120.00 дол. — Йосиф Ярема, д-р Володимир Кліш.

По 100.00 дол. — Крайова Управа Братства Дивізійників, „Провидіння" Відділ 193 у Філядельфії, Щадниця „Тризуб" у Філядельфії, Український Народний Союз Відділ 234 в Елізабет, Ірена Бережницька, д-р Богдан Гординський, Роман і Тетяна Левицькі, Ірена і Володимир Медуха, Йосафат Жук.

По 50.00 дол. — о. монс. Михайло Федорович. д-р Корнило Филипович, Братство св. Володимира з Кергонксон, Іван і Анна Дзівак, Богдан і Юлія Вертипорох, Іван Скіра, д-р Микола Дейчаківський в пам'ять бл. п. Любомира Стасюка.

По 40.00 дол. — Нуся і Микола Тимків.

По 25.00 дол. — Д-р Витовт і Ірена Левицький — замість квітів на могилу бл. п. Дорці Хроновят, Михайлина Ставнича — в п'яту річницю смерти чоловіка бл. п. Івана, Евдокія Блавацька, Богдан і Олена Сторожук, Володимир і Наталія Масюк, Неоніля Кліш, о. Андрій Хлистун, Т-во за Патріярхат — Кергонксон, Т-во „Черемош" — переслав Дмитро Ткачук, Іван Фур.

По 20.00 дол. — Александер Білинський, о. д-р Володимир Грабець, Іван Гута, Іван і Іванна Антоняк, Юрій Цегельський, Микола Бульба, д-р Микола Гнатчук, М. Г., Ярослав Рудакевич, о. Тарас Дурбак. Роман і Олександра Яськів, Александер Зелінський, Дамян Ґеча.

По 15.00 дол. — Меланія Паливода, Осип Сливинський.

По 10.00 дол. — о. Йосиф Панасюк, Маріян Волуйчик, д-р Іван Головінський, Василь Циган, Йосиф і Варвара Швед.

По 5.00 дол. — о. Рафаїл Турконяк, Василь і Текля Бих.

По 100.00 дол. — Теодор Угорчак, д-р Роман і Анна Кос.

По 50.00 дол. — Ярослава Ісаїв.

По 25.00 дол. — Центральна Управа ОДВУ, Дарія і Олег Федак, Слава і Мирон Білас, Володимир Романів, М. Кондрат.

По 10.00 дол. — Іванна Петик, п. Філійські, І. Дихдала, д-р А. Брійцун.

По 5.00 дол. — П. Жилаві, Н. Н.

4.00 дол. Марта Турчин.

По 3.00 дол. — Мирослав Абрисовський, Т. Цісик

Листа ч. 1084 — Озон Парк, Т-во За Патріярхальний Устрій, збирав Роман Крупка

187.30 дол. — Відділ УККА в Озон Парк — Новорічна Зустріч, 1978 р.

По 100.00 дол. — Роман і Левка Крупка, інж. Орест і Оля Наливайко, д-р Василь і Теодора Федорців, Григорій Ясейко, д-р Роман Алеськевич, І. і Н. Безубяк, Евген і Стефанія Гутович.

По 60.00 дол. — Ярослав Олійник.

По 50.00 дол. — Осип Левицький, Борис і М. Головінський, Микола Вітенко, Роман Кучинський.

По 30.00 дол. — Василь і Віра Босак.

По 25.00 дол. — Володимир Квасьній.

По 20.00 дол. — М. і О. Ходоба, Михайло Білейчук, Михайло Сухоцький, Михайло Гаврилович, В. Захарчук, М. Прибильський.

По 10.00 дол. — Василь і Таня Дністрян, Іван Поліщук, Василь Середа, Степан Віжка, М. Палюх, Василь Глухий, Степан Недошитко.

По 5.00 дол. — Р. Дусс, Олена Дикий, Іван Журок.

Листа ч. 1085 — Озон Парк, Т-во За Патріярхальний Устрій, збирала Ірена Гарматій

По 30.00 дол. — Володимир Юркевич.

По 25.00 дол. — Василь Романцьо, д-р Богдан і Н. Коваль.

По 20.00 дол. — Василь Шостак Андрій Мудрик, Олег Бябський.

По 10.00 дол. — Василь і Наталка Квасній, Володимир Підгаєцький, Стефанія і Богдан Крушельницькі.

Листа ч. 1086 — Озон Парк, Т-во За Патріярхальний Устрій, збирав Роман Крупка

По 100.00 дол. — Микола і Марія Савицькі, О. і М. Васьків, Дарія Мудра, Іван Наливайко.

По 50.00 дол. — Василь Сметанюк, Танасій Опарик, Григорій Ясяйко.

По 20.00 дол. — Орест Питляр.

По 10.00 дол. — Олена Питляр, Роман Лізур, М. Хала, Д. Степаняк.

Балтімор, Т-во За Патріярхальний Устрій, збирав проф. П. Войтович.

По 200.00 дол. — Ярослава Совган.

По 25.00 дол. — Михайло Захарків, в пам'ять бл. п. Іванни Дуткевич.

По 20.00 дол. — Дмитро Тимюк.

Замість квітів на могилу бл. п. Теодора Хая збіркою занималася Анна Захарків, Т-во за Патріярхат в Балтімор

По 60.00 дол. — Юрко Подоляк.

По 50.00 дол. — Д-р Омелян Дерій, інж. Роман і Люба Мельник.

По 25.00 дол. — Д-р Андрій і Ліда Лемішка, інж. Михайло і Надя Лободяк, Франко і Марта Лучишин, д-р Яромир Оришкевич, інж. Тарас і Таня Хархаліс, інж. Василь і Оленка Хміляк.

По 20.00 дол. — Інж. Любомир і Марійка Іваськів, Марія і Теофіль Попович

По 15.00 дол. — Інж. Осип і Надя Зінкевич, Мирослав і Анна Зобнів.

По 10.00 дол. — Михайло Бохно, Марія і Анатоль Булавка, Зенон і Тамара Гой, д-р Йосиф і Таня Давіньйон, Микола і Оксана Коропецький, Марія Котик, Мирослав і Христина Лисобей, Анна Мельник, Степанія і Степан Поліщук, Володимир і Наталія Романовський, ген. Петро і Анна Самутин, Анна і Остап Стельмах, Ольга Траска, Михайло і Анна Тимюк.

По 5.00 дол. — Олекса і Стефан Дуда, Михайло і Анна Захарків, Степан і Катря Івашко, Ярослава Совган, Володимир і Марія Стельмах, Богдан і Дзюня Чапельський, Дарія Чорнодольська, Дора Хариш, Марія Хархаліс, Евген і Емілія Шавала, Ярослав і Лідія Шавяк.

Листа ч. 1099, збірка в пам'ять бл. п. Теодора Хая, Т-во За Патріярхат в Балтимор, збирали Емануїл Притула і Петро Войтович

По 100.00 дол. — Стефан Поперечний.

По 30.00 дол. — Д-р Микола і Слава Ласійчук.

По 25.00 дол. — Ольга і Володимир Сушко, Богдан і Богданна Саламаха, д-р Дмитро і Дарія Кострубяк.

По 20.00 дол. — Лев і Ґертруда Подоляк.

По 10.00 дол. — Володимира і Петро Войтович, Емануїл і Анна Притула, Остап і Анна Стельмах, Софія і Семен Михайлишин, Михайло Хомішак, д-р Юрій Криволап, Ольга і Василь Корж, Анна і Семен Поліщук, Андрій і Марія Царик, Ірена і Олександер Траска, Родина Ясінських, Андрій і Марія Чорний, Михайло Хома, Оля і Василь Корж.

По 5.00 дол. — Микола і Франя Турик, Іван Малко, Евгенія Горняк, Петро Мудрий, Василь Богдан, Йосиф Поліщук, Василь і Стефа Татчин, Ангелина Талан, Софрон Ганкевич.

Листа ч. 1093, датки на Філію УКУ в Філядельфії

По 100.00 дол. — Софія і Іван Дзіндзюра.

По 25.00 дол. — Анна і Іван Квік.

По 20.00 дол. — Стефан і Марія Сенейко.

По 15.00 дол. — Анна Ткач, Роман Левицький.

По 10.00 дол. — Лев Ганусяк, Іван і Іванна Антоняк, Лев і Нелі Ганусяк.

По 5.00 дол. — Олена Микулик, Марія Романенчук, Василь Фесик.

Листа ч. 1135 — Лейк Джордж, збирали д-р Р. Осінчук і Іван Антоняк

По 150.00 дол. — Іван і Іванна Антоняк.

По 50.00 дол. — Ґолден Сенд Мотель — Сливка, Йорк Мотель — Панство Мотицькі, Б. Комарницький, Гіл оф Гепінес — Диба, Остап і Ольга Бойчук, Твін Бей Віледж — Хомяк, Маратон Флямінго — Пастернак, Нестор Угера.

По 25.00 дол. — Д-р Роман і Лідія Осінчук, Кетіс Мотель — Антін Шмуль, Вайт Гавз — В. Чужак.

По 20.00 дол. — Мт. Кноль — Хімяк, Трежурі Кейв — Рудницький, Даймонд Віледж — Клос.

Листа ч. 1122 — Нюарк, збирала Анна Петровська.

По 500.00 дол. — Василь і Наталія Єреґа.

По 50.00 дол. — Ольга і Теодор Цап, інж. Володимир Воловодюк, В. Манько.

По 30.00 дол. — Стефан Рудий.

По 15.00 дол. — Пилип Чуй.

По 10.00 дол. — М. і О. Бодлак, Краєвський.

Листа ч. 1125 — збирала п-і Петровська — Нюарк

По 100.00 дол. — З доповіді о. д-ра Л. Гузара, Нюарк.

Листа ч. 1125 — Замість квітів на могилу бл. п. Григорія Українського

По 20.00 дол. — Іреней Коваль.

По 10.00 дол. — Іван Ориняк.

По 5.00 дол. — Віра Мицьо, Реґіна Оттерсон.

Листа ч. 1313 — збирав Василь Пасічняк

По 100.00 дол. — Павло і Анна Петровські.

По 30.00 дол. — Петро і Володимира Войтович, Люба і Маркіян Онуферко.

Замість квітів на могилу в пам'ять бл. п. Марії Медвідь,

По 10.00 дол. — Стефанія Коропецька, Ірена Ільницька, Олександра Івасиків.

Збірка на Патріярший Фонд з нагоди Тайни Хрещення Юрія Левка Літинського збирав Лев Ганусяк, Філядельфія

По 20.00 дол. — Юрій і Анна Літинські, Дмитро Шумило.

По 10.00 дол. — Лев і Анна Ганусяк.

Збірка на Патріярший Фонд з нагоди Тайни Хрещення Андрія Йосифа Цигана збіркою занимався Лев Ганусяк, Філядельфія

По 10.00 дол. — Лев і Анна Ганусяк, Дмитро Шумило.

По 5.00 дол. — Михайло Кузмінський, Василь Циган.

Листа ч. 3, збіркою занимався Юліян Головчак, Філядельфія

По 125.00 дол. — Іван і Софія Дзіндзюра.

По 50.00 дол. — Василь Головчак, Іван і Софія Головко, Юстина Головчак.

По 25.00 дол. — Олена і Юліян Головчак.

По 10.00 дол. — Параска Іваськів.

Сиракюзи, Н. Й., замість квітів на могилу в пам'ять бл. п. Івана Шушняка зложили:

По 50.00 дол. — С. Грушецький.

По 20.00 дол. — І. Бурак, В. Смага.

По 10.00 дол. — І. Пігуляк, д-р С. Клюфас.

По 6.00 дол. — Т. Ярема.

По 5.00 дол. — В. Фенцор, І. Мигдаль, О. Минько, Е. Гусак, П. Карпишин, П. Ткач, М. Королишин, М. Ґоджак, О. Бриндзя, С. Рекуляк, В. Дмитришин, С. Луцяк, П. Башуцький, І. Німець, П. Пічкур, Д. Винарчик, І. Січак, П. Сумик, А. Рочий, М. Мілчаковський, М. Гриник, І. Ковальчук, С. Купровський, М. Зарічний, М. Каній.

....

Комісія Патріяршого Фонду — Товариства Свята Софія висловлює щиру подяку усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям.

Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважнених збірщиків або висилати на адресу:

ST. SOPHIA RELIGIOUS ASSOCIATION OF UKRAINIAN CATHOLICS, INC. PATRIARCHAL FUND
7911 White Wood Road, Elkins Park.
Philladelphia, Pa. 19117

Всі датки на Т-во Свята Софія — Патріярший Фонд можна відтягати від податку. IRS No. 23 74380645.

Святкування...

(Закінчення зі стор. 1)

1917-1921. Сьогодні українці також борються за гідність, за права і за силу України, але боротьба ця інша, бо інші умовини. Сьогоднішня зброя — це оборона прав, оборона своїх поглядів.

„Мої друзі показали приклад цієї боротьби, продовжував ген. Григоренко. Ось наприклад мій друг Снєгірьов, який загинув... Може й Руденка чекає ця сама доля, й інших моїх друзів. Вже кілька століть бореться Україна за свою державу. Багато загинуло людей і діло, за яке пролилася кров синів України, не може загинути."

Ген. Григоренко закінчив своє слово побажанням: „Бажаю всім українцям жити у вільній Самостійній Соборній Суверенній Українській Державі!" Його промову на англійську мову перекладав д-р В. Душник.

Дальшою частиною прийняття проводила п-ні Марія Душник, сказавши спочатку декілька слів про історію самого дому, в якім приміщений Український Інститут Америки.

П-ні Марія Душник, яка є заступницею головного предсідника УНСоюзу, представила спочатку виконавців музичного виступу: п-ню Лярису Магун-Гурин, яка з чуттям виконала три пісні — „Айстри" М. Лисенка, „Княгиня степова" І. Соневицького і „Жита" А. Гнатишина — та п-ню Миросю Базлядинську, що її акомпаньювала. Після музичної частини, заки розпочалася перекуска, п-ні Марія Душник представила присутнім визначних гостей. У прийняттю взяли участь:

Умберто Ґоєн-Альвез, генеральний консул Уругваю; Джуліо Джіямбруно Віяна, заступник консула Уругваю; Майкел Мігус, заступник генерального консула Австралії, з дружиною (М. Мігус є українського походження); С. Ю. Чу, представник консуляту Національної Китайської Республіки; п-ні Дж. МакҐіверн, яка представляла американського амбасадора при ООН Е. Мезвінского; Горст Угліх, голова Комітету Поневолених Народів; Дж. Віціян, директор Офісу Іміграції й Натуралізації; п-і Н. Аншюц і Дж. Етс, представниці Крайової Ради Жінок; Ч. Стернберг, директор „Інтернешенел Рескю Коміті"; Рей Кожіма, японець; Стелла Марґолд, журналістка й радіорепортер; як також численні представники східньоевропейських народів: поляків — В. Слушка, Ф. Ґадомскі, Б. Турчан; естонців — генеральний консул А. Лінкгорст, Г. Курман; литовців — Сімас Кудірка, А. Ведескас, від Головної Литовської Визвольної Ради, Н. Озолінс, В. Гечета; румунів — проф. Б. Косте; болгар — д-р Б. Чуканов та багато інших американських приятелів й представників українського громадянства. Українські Церкви репрезентували: о. ігумен д-р В. Ґавліч, ЧСВВ, о. монс. Е. Монастирський і о. прот. В. Базилевський. Цю імпрезу організувала Екзекутива УККА.

Черговою імпрезою для відзначення Актів Самостійности і Соборности, що її організує УККА, буде зустріч українських репрезентантів з американськими законодавцями і запрошеними гістьми політичного світу у столиці ЗСА Вашінгтоні в дні 24-го січня ц. р. та молитви і складання заяв у Конгресі.

Досі, як інформує Канцелярія УККА, до участи зголосилися: 11 сенаторів, 41 конгресмен, 20 асистентів, 2 представники Державного департаменту й численні репрезентанти поневолених Москвою народів.

Надія Світлична...

(Закінчення зі стор. 1)

док, на прохання І. Куровицької, Н. Світлична засвітила свічечку, щоб поєднатися думками зі всіми політичними в'язнями і переслідуваними на батьківщині, а пл. сен. Оксана Козак і пл. сен. Дмитро Косович засвітили свічечки з бажаннями для усіх ближніх та усіх пластунів розкинених по світі.

Після того настроєвого початку першої зустрічі пластової молоді з Надією Світличною, пл. сен. Ольга Кузьмович пояснила молоді причину і значення Дня Солідарности. При тому звернула увагу на це, що цей символічний звичай у вільному світі започаткували саме перші пластуни, підхоплюючи в жовтні 1975 року ідею Вячеслава Чорновола, солідаризуватися голодівкою 12-го січня з усіми ув'язненими і засланими українцями. Вона теж пояснила пластовій молоді, що ще недавно Надія Світлична була однією із ув'язнених, яку, після відбуття терміну ув'язнення постійним переслідуванням змусили покинути батьківщину враз із двома малими синами.

У повній тиші та зацікавленні слухала пластова молодь розповіді дорогої гості, яка у безпосередніх, зворушливих словах говорила про свої переживання та долю своїх однодумців. Зокрема вона звернула увагу на те, що совєтська влада карає і переслідує тих, що читають і пишуть українською мовою, а тут молодь належно цього не доцінює, що може цю мову завжди свобідно уживати.

Надія Світлична з радістю і зворушенням підкреслила цей факт, про який не знала, бо й не сподівалася, що у вільному світі українськ молодь відзначує також День Солідарности і що найшлися такі, які підхопили цю новонароджену традицію за В. Чорноволом.

Спільним колядуванням і пластовим „Надобраніч" у дружньому колі закінчилася ця зустріч Н. Світличної із пластовою молоддю. На спомин цього незабутнього дня, а для нашої гості першого Дня солідарности у вільному світі, пластуни передали їй альбом із підписами всіх учасників.

БОГОСЛУЖБАМИ...

(Закінчення зі стор. 1)

полегшення долі нескорених в Україні.

У мистецькій частині свята, якою вела пані Галина Гришко, виступили члени Корпорації „Українська Опера", виконуючи, у першій частині, сцену жерців із опери „Ольга Київська", муз. Ігоря Білогруда, лібретто Леоніда Полтави. Виконавцями були: Микола Голодик, балетний ансамбль під керівництвом Миколи Жуковина і співачка-солістка Галина Андреадіс у ролі Ольги.

У другій частині програми була виконана мелодраматична сцена „Хрест вигнання". Ролю пророка знаменито відіграв артист Микола Голодик. Крім нього у цій сцені взяли участь: соліст бандурист проф. Роман Левицький і члени Школи Кобзарського Мистецтва, яка діє у Ню Йорку під мистецьким керівництвом о. прот. С. Кіндзерявого-Пастухова і адміністрацією Миколи Чорного — Христя Баранська, Ліда Чорна, Марко Івасиків, Ярослав Саленко, Ярослав Галатин, Зенон Бахір — та члени ансамблю української опери.

Були виконані також декілька сольових партій, а саме: Дана Марусевич проспівала „Не плач Україно", муз. Г. Китастого; Володимир Карпинич (баритон) „Гей у лузі...", муз. Я. Ласовського; танцювальна група під керівництвом М. Жуковина танок „Тропотянка"; тріо — Дана Марусевич, Надія Дика і Галина Андреадіс відспівали дві пісні „Розійшлися дві стежки", терцет на слова Драка, муз. О. Білаша, муз. обробка Зої Маркович і „Якби мені черевики", слова Т. Шевченка, муз. обробка Козака і Зої Маркович; соліст-тенор Богдан Чаплинський „Ой поля, ви поля", муз. В. Барвінського та арію з опери „Довбуш", муз. А. Рудницького; солістка Галина Андреадіс арію Варвари з опери „Богдан Хмельницький"; баритон Микола Голодик з великою експресією проспівав „Гамалію" і „Свято в Чегерині" під рясні оплески публіки. Кінцевою точкою програми була пісня „І процвітеш, позеленієш" з кантати М. Лисенка „Радуйся ниво неполитая", на слова Т. Шевченка. Виконав квартет в особах: Дана Марусевич, Галина Андреадіс, Богдан Чаплинський і Володимир Карпинич. Усім солістам акомпаньював на фортепіяні Христофор Маджор.

Цю добре приготовлену Святочну Академію закінчено загальним співом українського національного гимну, що його розпочав вже згадуваний квартет і підхопили на залі усі присутні.

Субсидії Шевченківської...

(Закінчення зі стор. 1)

Українські організації й установи та зацікавлені особи які працюють над проєктами з різних ділянок української культури в Канаді, на здійснення яких вони потребуватимуть фінансової допомоги, повинні заздалегідь внести аплікації, подаючи докладний опис проєкту з уточненням фондів потрібних на його виконання. Ці подання враз з відповідними рекомендаціями і порученнями від місцевих Відділів КУК чи Складових організацій КУК, проситься вносити прямо на адресу: Taras Shevchenko Foundation Winnipeg, Manitoba, R3V 1B6.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 28-го СІЧНЯ 1979 р.

ГАРТФОРД, Конн. Річні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 277-ий Відд., о год. 3-ій по пол. в залі УНДому при Ведерфілд у Гардфорді. На порядку: звіти та вибір управи на 1979 р. Дуже просимо всіх чл. прибути на ці важливі річні збори. — В. Василенко, предс., С. Кравець, секр.

НЕДІЛЯ, 28-го СІЧНЯ 1979. р.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні Загальні Збори 399 Відділу „Леви" в Чікаґо о год. 12:30 по полудні у домівці УАСТ „Леви" 2353 В. Чікаґо евеню. Присутність обов'язкова! За Управу Ю. Косачевич, голова, Р. Припхан, секр.